

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 150/22	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	2		
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA			
1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
Sąd Okręgowy w Szczecinie, 31 marca 2022 r., sygn. akt III Ko 664/21			
1.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			
# obrońca			
# oskarżony albo skazany w sprawie			

o wydanie wyroku łącznego			
# inny (pełnomocnik wnioskodawcy)			
1.3. Granice zaskarżenia			
1.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do zasadności orzeczenia o odszkodowaniu, wysokości odszkodowania i zadośćuczynienia i charakteru odsetek		
1.1.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu		

	przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	

#	art. 439 k.p.k.			
#	brak zarzutów			
1.4. Wnioski				
#	uchylenie	#	zmiana	
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy				
1.5. Ustalenie faktów				
1.1.3. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Wnioskodawca	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.	W. R. (1)	Aktualny stan postępowania administracyjnego toczącego się przed Urzędem do Spraw Kombatantów i Osób Represjonowanych w przedmiocie potwierdzenia statusu osoby represjonowanej z powodów politycznych na podstawie ustawy z 20 marca 2015 r. o działaczach opozycji antykomunistycznej	Kserokopia akt (...) nadesłana przez Urząd do Spraw Kombatantów i Osób Represjonowanych.	

		<p>oraz osobach represjonowanych z powodów politycznych (Dz.U. 2021, 1255). Wydanie pierwotnie w dniu 20.10.2017 r. decyzji o potwierdzeniu statusu osoby represjonowanej z powodów politycznych w odniesieniu do W. R. (1), następnie decyzji o jej uchyleniu i odmowie potwierdzenia statusu osoby represjonowanej w dniu 17.07.2019 r., decyzji utrzymującej w mocy tę decyzję z 24.09.2019 r. oraz odrzucenie skargi w tej sprawie przez Wojewódzki Sąd Administracyjny w Szczecinie - II SA/Sz 1088/19. Wydanie 21.07.2022 r. decyzji o odmowie uchylenia decyzji z 24.09.2019 r. oraz nieprawomocność decyzji z 19 września 2022 r. o utrzymaniu w mocy decyzji z 21.07.2022 r.</p>		
1.1.4.	Fakty uznane za nieudowodnione			
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty

2.1.2.1.				
1.6. Ocena dowodów				
1.1.5. Dowody będące podstawą ustalenia faktów				
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu		
2.1.1.1	Kopia akt sprawy dotyczącej W. R. (1) (...) nadesłana przez Urząd do Spraw Kombatantów i Osób Represjonowanych	Kopia akt zawiera decyzje wydane przez Urząd, postanowienie Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Szczecinie i dokumenty, których wiarygodność nie była kwestionowana w postępowaniu odwoławczym.		
1.1.6. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)				
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu		
3. STANOWISKO SĄDU				

**ODWOŁAWCZEGO
WOBEC
ZGŁOSZONYCH
ZARZUTÓW i
wniosków**

Lp.	Zarzut			
3.1.	Obrazy art. 7 k.p.k., art. 232 k.p.c., art. 233 § 1 k.p.c., przez dowolne ustalenie, że wystarczające do udowodnienia wystąpienia szkody majątkowej w kwocie 30 685,53 zł – są dowody przeprowadzone w postępowaniu, w tym wskazane przez wnioskodawcę, podczas gdy, zgromadzony w tej części materiał dowodowy potwierdził wyłącznie fakt prowadzenia działalności gospodarczej przez W. R. (1) oraz wartość podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne w 1982 r., która nie była i nie jest równoważna wartości dochodu osiąganego przez ubezpieczonego, a nieudowodniony został fakt wystąpienia szkody majątkowej na skutek internowania;	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny		

	Apelacja prokuratora			
Zwiężle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny				
<p>Na wstępie należy stwierdzić, że prokurator w zaprezentowanym wyżej zarzucie nie wskazywał, by W. R. (1) odszkodowanie nie należało się z powodu opisanego w art. 8 ust. 5 ustawy z 23 lutego 1991 r. o uznaniu za nieważne orzeczeń wydanych wobec osób represjonowanych za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego (postępowanie, w okresie zbliżonym do czasu internowania, będące zaprzeczeniem działalności na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego). Z pisemnych motywów apelacji wynika wprost, że skarżący nie kwestionował pozostałych rozstrzygnięć zawartych w kontrolowanym wyroku. Tym samym</p>				

prokurator nie
twierdził, że co do
zasady
odszkodowanie i
zadośćuczynienie się
nie należą, jedynie
podnosząc, że w
przypadku
odszkodowania –
nie można go
przyznać w sytuacji,
gdy nie ustalono
faktu wystąpienia i
wysokości szkody, a
wyłącznie
prowadzenie przez
wnioskodawcę przed
internowaniem
działalności
gospodarczej.

W tym miejscu,
zważywszy na
nadesłanie przez
Urząd do Spraw
Kombatantów i
Osób
Represjonowanych
kopii akt
dotyczących W. R.
(1), z których
wynika, że
17.07.2019 r.
wydano decyzję o
odmowie
potwierdzenia
statusu osoby
represjonowanej, a
decyzja z 19 września
2022 r. o utrzymaniu
w mocy decyzji z
21.07.2022 r. o
odmowie uchylenia
decyzji z 24.09.2019
r.(utrzymującej
w mocy decyzję
z 24.09.2019 r.)
jest nieprawomocna,

należy stwierdzić,
jak poniżej.

Stosownie do art. 8 ust 1 i art. 8 ust. 5 ustawy „lutowej” osobie, wobec której wydano decyzję o internowaniu w związku z wprowadzeniem w dniu 13 grudnia 1981 r. w Polsce stanu wojennego, przysługuje od Skarbu Państwa odszkodowanie za poniesioną szkodę i zadośćuczynienie za doznaną krzywdę, wynikłe z wydania decyzji. Nie przyznaje się jednak odszkodowania i zadośćuczynienia jeżeli działalność danej osoby, w danym okresie stanowiła zaprzeczenie działalności na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego.

W literaturze i orzecznictwie słusznie podkreśla się, że już sama decyzja o internowaniu uprawnia do dochodzenia zadośćuczynienia, odszkodowania, nawet jeśli osoba pozbawiona w ten sposób wolności nie prowadziła działalności niepodległościowej,

pod warunkiem jednak, że jej zachowanie nie stanowiło zaprzeczenia takiej działalności. Działalnością stanowiącą zaprzeczenie działalności na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego jest przy tym nie tylko działalność na rzecz utrzymania i obrony ówczesnego niedemokratycznego ustroju ale też kryminalna, przestępcza osoby internowanej, jeżeli została ona internowana jedynie z tego powodu. Sądowi Okręgowemu znane było takie stanowisko prezentowane w orzecznictwie (przytoczył zasadnie postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 4 marca 2010 r., V KK 230/09, wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z 19 czerwca 2018 r., II AKa 136/18). Sąd ów w pisemnych motywach wyroku, podkreślił jednakże, że jakkolwiek W. R. (1) przyznał, że był karany w przeszłości, a z dokumentów wynika, że toczyły się wobec niego postępowania

przygotowawcze, to brak jest podstaw dla przyjęcia, że internowanie było wyłącznie konsekwencją, bądź wiązało się z działalnością przestępczą wnioskodawcy.

Argumentacja tego Sądu nie jest wadliwa. Nawet jeśli uwzględnić to, że aktualnie, jak wynika z nadesłanej przez Urząd do spraw Kombatantów i Osób Represjonowanych kopii akt, W. R. (1) nie przysługuje status osoby represjonowanej nie ma podstaw do uznania, że uzasadniona i dopuszczalna byłaby ingerencja w skarżony wyrok z przyczyny opisanej w art. 8 ust. 5 ustawy „lutowej”. Po pierwsze bowiem, jak wskazano wyżej, odszkodowanie i zadośćuczynienie przysługuje już z powodu wydania decyzji o odszkodowaniu (prowadzenie działalności niepodległościowej nie jest warunkiem koniecznym, choć pożądanym, dla zasądzenia odszkodowania i

zadośćuczynienia).
Po wtóre - Sąd
Okręgowy
dysponował
dokumentem, który
był podstawą do
wydania przez Urząd
do spraw
Kombatantów i
Osób
Represjonowanych
decyzji o odmowie
potwierdzenia
statusu osoby
represjonowanej (k.
111 akt sprawy i k.
36 akt nadesłanych
przez ww. Urząd),
zaś dokument, który
mówi o skazaniach
wymienia rok 1977
(pięć lat przed
internowaniem
k-110 akt). Akta
(...) nie wnoszą w
rezultacie do sprawy
nowych, istotnych
dla rozstrzygnięcia
okoliczności. W
końcu należy
wskazać, że apelację
od wyroku Sądu
Okręgowego
wywiedli:
pełnomocnik W. R.
(1), na korzyść
wnioskodawcy i
prokurator na
niekorzyść lecz tylko
w części dotyczącej
rozstrzygnięcia o
odszkodowaniu,
gdzie nie podnosił
argumentów z art.
8 ust. 5 ustawy
„lutowej”, nie
twierdził, by
działalność W. R.
(1) w danym
okresie stanowiła

zaprzeczenie działalności na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego, a kwestionował jedynie ustalenie, że wystąpiła szkoda majątkowa. W tej sytuacji, nawet w razie potencjalnego uznania, że okoliczności z art. 8 ust. 5 ww. ustawy wystąpiły nie byłoby możliwości korekty wyroku na niekorzyść W. R. (1). Jest oczywiste, w świetle przepisów i praktyki orzeczniczej, że stosownie do art. 434 § 1 k.p.k. sąd odwoławczy orzekając na niekorzyść oskarżonego jest związany granicami zaskarżenia, a gdy środek odwoławczy pochodzi od oskarżyciela publicznego, także podniesionymi w nim zarzutami (uchybieniami). Na podstawie art. 440 k.p.k. zaś niedopuszczalne jest reformatoryjne orzekanie w instancji odwoławczej na niekorzyść oskarżonego pomimo wniesienia środka odwoławczego na jego niekorzyść (tu choćby: wyrok Sądu

Najwyższego z dnia 23 sierpnia 2007 r., IV KK 210/07, LEX nr 307765).

Odnosząc się do sformułowanego przez prokuratora zarzutu, należy stwierdzić, co następuje.

Skarżący w apelacji kwestionuje wyłącznie orzeczenie o odszkodowaniu, jednocześnie precyzując, że chodzi mu o rozstrzygnięcie z punktu I tiret drugi części dyspozytywnej wyroku i kwotę 30 685,53 zł. Lektura wyroku (k. 182 akt) przekonuje, że w punkcie I tiret drugi orzekano o zadośćuczynieniu w wysokości 30 685,53 zł, zaś w punkcie I tiret pierwszy – o odszkodowaniu w wysokości 15 342,76 zł. Prokurator błędnie w rezultacie uznał, że zasądzona kwota 30 685,53 dotyczy odszkodowania i w konsekwencji też sformułował kolejny zarzut opisany poniżej w punkcie 3.2 niniejszego uzasadnienia.

Postępowanie odwoławcze nie dało podstaw do

stwierdzenia, że przyjęcie przez Sąd Okręgowy, iż doszło do szkody, wskutek niemożności wykonywania konkretnej działalności gospodarczej, którą do momentu internowania prowadził W. R. (1) było dowolne. Prowadzenie przez wnioskodawcę działalności przed zatrzymaniem i internowaniem potwierdzono w postępowaniu jednoznacznie treścią wiarygodnych dokumentów (np. z ZUS - k. 146 akt) i zeznań W. R. (1) w części, w których uznano je za wiarygodne. Co do wysokości szkody (kwoty utraconych zarobków) Sąd Okręgowy przyjął przeciętne wynagrodzenie w sektorze przedsiębiorstw (6220,04 zł) i odniósł je do liczby dni, w których wnioskodawca pozostawał internowany. Ustalając, że W. R. (1) prowadził działalność gospodarczą, Sąd Okręgowy nie obraział więc art. 7 k.p.k., art. 232

k.p.c. i art. 233 §
1 k.p.k. W ocenie
Sądu Apelacyjnego,
w sytuacji gdy od
będących
przedmiotem osądu
zdarzeń minął okres
kilkudziesięciu lat,
nie można w każdej
sytuacji domagać
się drobiazgowego
wykazania
okoliczności
związanych z
wykonywaniem
pracy
szczegółowymi
dowodami
dokumentarnymi, a
w razie ich braku
nie uwzględniać
żądań w całości.
Możliwe jest oparcie
rozstrzygnięcia na
dowodzie z zeznań
danej osoby, zwykle
jeśli da się je (tak jej
w rozpoznawanym
przypadku)
powiązać z
pozostałym
materiałem
dowodowym i owe
zeznania nie
pozostają z nim
w sprzeczności, zaś
zasady
doświadczenia
życiowego i
prawidłowego
rozumowania
określonego
ustaleniu się nie
sprzeciwiają. Jeśli
więc Sąd meriti,
m.in. w oparciu o
dokumenty ustalił,
jaką działalność
prowadził W. R. (1)
przed

internowaniem, a na podstawie zeznań tej osoby przyjął, że działalność ta dobrze prosperowała, to następnie uznanie, że należy za każdy dzień internowania przyznać kwotę 207,33 zł stanowiącą 1/30 kwoty przeciętnego wynagrodzenia w sferze przedsiębiorstw w dacie wyrokowania (6220,04 zł) uznać należy za prawidłowe. Trzeba w tym miejscu dodatkowo wskazać, że Sąd Okręgowy nie uwzględnił żądania W. R. (1) co do przyznania mu odszkodowania w wyższej kwocie, niewadliwie argumentując, że nie wykazano, by osiągnięte w tamtym czasie przez wnioskodawcę dochody stanowiły 170% przeciętnego ówczesnego wynagrodzenia.

Wobec internowania W. R. (1) nie mógł dalej prowadzić swojej działalności gospodarczej. Szkoda nie była w rezultacie hipotetyczna a rzeczywista.

Wniosek

	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny		
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.			
3.2.	Obrazy art. 321 § 1 k.p.c., która miała wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, polegającej na naruszeniu zakazu wyrokowania ponad żądanie wniosku, a w konsekwencji objęcie wyrokiem kwoty odszkodowania, ponad wartość żądania wnioskodawcy. Apelacja prokuratora	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny			
Jak już wyżej wskazano, wbrew zarzutom apelacji prokuratora, rozstrzygnięcie zawarte w punkcie I, tiret drugi wyroku, odnoszące się do kwoty 30 685,53			

<p>zł nie dotyczy odszkodowania a zadośćuczynienia. Odszkodowanie Sąd Okręgowy ustalił w kwocie 15 342, 76 zł w punkcie I tiret pierwszy wyroku. Nie może być oczywiście w rezultacie mowy o obrazie art. 321 § 1 k.p.c., albowiem przyznana przez Sąd Okręgowy suma odszkodowania (15,342, 76 zł) - nie przewyższa tej, wskazanej we wniosku (24 412,35 zł).</p>			
<p>Wniosek</p>			
<p>O zmianę zaskarżonego wyroku, przez oddalenie wniosku w zakresie żądania od Skarbu Państwa odszkodowania.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>			
<p>Wobec argumentów zaprezentowanych przez sąd odwoławczy powyżej, w punktach: 3.1 i 3.2 niniejszego uzasadnienia, nie było przesłanek do uwzględnienia</p>			

<p>żądania sformułowanego w apelacji prokuratora.</p>				
<p>3.3.</p>	<p>Błędu w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę orzeczenia, który miał wpływ na jego treść, skutkującego bezpodstawnym uznaniem, że w okolicznościach niniejszej sprawy sumą adekwatną i proporcjonalną zadośćuczynienia za krzywdę doznaną przez W. R. (1) na skutek internowania w okresie od 25.03.1982 r. do 7.06.1982 r. na mocy decyzji o internowaniu nr 129/82, wydanej przez Komendanta Wojewódzkiego Milicji Obywatelskiej w (...).03.1982 r., w związku z działalnością na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego jest kwota 30 685,53 zł, pomimo iż jest to kwota niewspółmierna do rozmiaru doznanych przez niego krzywd i cierpień, ich intensywności i nieodwracalnego charakteru, zaś te względy</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>		

	<p>przemawiają za zasądzeniem na rzecz wnioskodawcy znacznie wyższej kwoty zadośćuczynienia.</p> <p>Apelacja pełnomocnika W. R. (1)</p>			
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>				
<p>Zarzut jest niezasadny. W pierwszej kolejności należy zauważyć, że autor apelacji zarzucił wyrokowi, w części dotyczącej orzeczenia o zadośćuczynieniu, jednocześnie: błędne ustalenia faktyczne co do adekwatności i proporcjonalności przyjętej przez Sąd Okręgowy kwoty i obrazę prawa materialnego (zarzut z pkt. 3.5 niniejszego uzasadnienia) - art. 8 ust. 1 ustawy lutowej - poprzez błędną interpretację owego przepisu, a przez to nieprawidłowe zasądzenie sumy zadośćuczynienia jako adekwatnej, nadto obrazę art. 445 § 1 k.c. przez błędną wykładnię</p>				

dotyczącą zasad ustalania wysokości zadośćuczynienia.

Skarżący zresztą zarzucił też (zarzut z pkt. 3.4 niniejszego uzasadnienia) obrazę art. 7 k.p.k., co w jego ocenie, miało rzutować na wysokość zadośćuczynienia.

Wskazać wobec tego należy, iż obraza prawa materialnego może mieć miejsce tylko wtedy, gdy stan faktyczny został w orzeczeniu ustalony prawidłowo (po uprzedniej właściwej ocenie dowodów), a nie zastosowano do niego właściwego przepisu prawa materialnego (tu np.: postanowienie Sądu Najwyższego z 8 maja 2015 r., III KK 333/14, LEX nr 1713025, postanowienie Sądu Najwyższego z 26 października 2016 r., II KK 272/16, LEX nr 2139245).

Sąd Okręgowy w pisemnych motywach swego rozstrzygnięcia zawarł zasługującą na akceptację argumentację dotyczącą tak uwzględnionych okoliczności, stanowiących podstawę do

kształtowania
zadośćuczynienia,
jak i jego wyliczenia
(k. 193v in
fine - 194 akt).
Wskazał choćby,
że bierze m.in.
pod uwagę: długość
okresu internowania
W. R. (1), warunki w
jakich przebywał (tu
choćby:
wieloosobowa cela,
brak dostatecznej
przestrzeni,
utrudnienia w
zachowaniu
intymności,
poszanowaniu
indywidualnych
potrzeb,
ograniczony dostęp
do prysznic, opieki
medycznej,
niepełnowartościowe
wyżywienie,
obciążenie
psychiczne
wynikające z
poczucia
niepewności i
strachu o własne
bezpieczeństwo,
brak kontaktu z
bliskimi),
ograniczenia praw
i swobód, którym
podlegał, tym
samym rozmiar
krzywd jakiej
doznał. Nie ulega
wątpliwości, w
świetle
dotychczasowego
orzecznictwa
sądowego, że
określenie
wysokości
zadośćuczynienia
należy do sfery

swobodnego uznania sędziowskiego, co z kolei nakazuje przyjęcie, że zarzut wadliwego określenia wysokości zadośćuczynienia może być uwzględniony jedynie w sytuacjach, w których przyznane zadośćuczynienie w sposób oczywisty i rażący nie odpowiada okolicznościom występującym w danej sprawie, a więc jest niewspółmierne do stopnia i długotrwałości krzywd doznanych przez represjonowanego (vide np.: postanowienie Sądu Najwyższego 27 lipca 2005 r., II KK 54/05, LEX nr 152495, wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z 20 grudnia 2018 r., II AKa 381/18, LEX nr 2698116). Skoro brak przesłanek do twierdzenia, że sąd rażąco nieprawidłowo (w sposób rzucający się w oczy, oczywiście nie do zaakceptowania w kontekście stopnia i okresu doznanych krzywd) określił kwotę

zadośćuczynienia – nie ma przesłanek do uznania zarzutu za słuszny.				
Wniosek				
	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny			
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.				
3.4.	<p>Obrazy przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść orzeczenia, tj.:</p> <ul style="list-style-type: none"> - art. 410 k.p.k., poprzez pominięcie i nieuwzględnienie we właściwy sposób wszystkich istotnych okoliczności wynikających z materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie, które miały wpływ na wymiar krzywd W. R. (1), a w konsekwencji na wysokość zadośćuczynienia, w szczególności długiego 74 - dniowego okresu izolacji, sposobu w jaki był traktowany represjonowany oraz wpływu tych 	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny		

wydarzeń na jego zdrowie fizyczne i psychiczne;

-art. 7 k.p.k., polegającą na przekroczeniu zasad swobodnej i wszechstronnej oceny dowodów w analizie zgromadzonego materiału dowodowego, naruszającej zasady logicznego wnioskowania i doświadczenia życiowego, polegające na nieprawidłowej ocenie materiału dowodowego w postaci zeznań wnioskodawcy oraz świadka M. W. (poprzez pośrednie uznanie, iż w porównaniu do okresu pozbawienia wolności ww. świadka – 2 lata – okres izolacji wnioskodawcy był stosunkowo niedługi), tj. brak jest zdaniem Sądu podstaw do poczynienia pozytywnych dla pokrzywdzonego ustaleń w zakresie przyznania pełnej kwoty dochodzonego zadośćuczynienia za przedmiotową izolację, w sytuacji gdy okoliczności pobytu M. W.,

	<p>osadzonego w tym samym miejscu internowania, co pokrzywdzony, wskazywały na drastyczny przebieg izolacji w przypadku represjonowanego, a W. R. (1) doznał krzywdy w wysokości wskazanej w złożonym w sprawie wniosku, a ponadto wnioskodawca wykazał podstawy do zasądzenia pełnej ww. kwoty;</p> <p>-art. 7 k.p.k., poprzez dowolną ocenę dowodów i wyciągnięcie z materiału dowodowego, zgromadzonego w sprawie, wniosków sprzecznych z zasadami prawidłowego rozumowania, doświadczenia życiowego i wskazaniami wiedzy, tj. nieprawidłowe przyjęcie, iż przedmiotowe zadośćuczynienie spełnia cel i wymogi określone w art. 8 ust. 1 lutowej;</p> <p>Apelacja pełnomocnika W. R. (1)</p>			
<p>Zwiąże o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo</p>				

zasadny albo niezasadny		
<p>Nie doszło do opisanej przez autora apelacji obrazy przepisów postępowania (art. 410 k.p.k., art. 7 k.p.k), która mogła mieć wpływ na treść orzeczenia.</p> <p>Pełnomocnik wnioskodawcy polemizuje z zasługującymi na uwzględnienie argumentami Sądu Okręgowego, który wbrew zarzutowi nie pominął i uwzględnił wszystkie istotne okoliczności mające wpływ na rozmiar krzywd W. R. (1). Samo stwierdzenie, że okres internowania był „stosunkowo niedługi” w odniesieniu do innych podobnych przypadków, w tym M. W. nie zmienia prawidłowego ustalenia, że internowanie trwało 74 dni. Nie jest wystarczające dla uwzględnienia zarzutu ogólne stwierdzenie, że W. R. (1) „doznał krzywdy w wysokości wskazanej w złożonym w sprawie wniosku” i „wykazał</p>		

<p>podstawy do zasądzenia pełnej kwoty”. Przekonanie skarżącego, że wysokość zadośćuczynienia w konkretnym przypadku jest wynikiem dowolnej oceny dowodów i wyciągnięcia z materiału dowodowego wniosków sprzecznych z zasadami prawidłowego rozumowania, doświadczenia życiowego i wskazaniami wiedzy, w świetle argumentów przytoczonych w pisemnych motywach kontrolowanego orzeczenia nie znajduje potwierdzenia.</p>				
<p>Wniosek</p>				
	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>			
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>				
<p>3.5.</p>	<p>Obrazy prawa materialnego:</p>	<p># zasadny</p>		

<p>- art. 8 ust. 1 ustawy lutowej, poprzez dokonanie przez Sąd błędnej interpretacji przywołanego przepisu, a przez to nieprawidłowe zasądzenie ustalonej w sprawie sumy zadośćuczynienia w wyniku jej przyjęcia za kwotę adekwatną, w sytuacji gdy w rzeczywistości stanowi kwotę niewspółmierną do doznanych krzywd przez represjonowanego;</p> <p>-art. 8 ust. 1 ustawy litowej w zw. z art. 445 § 1 k.c. poprzez błędną ich wykładnię dotyczącą zasad ustalania wysokości zadośćuczynienia, skutkującą nieprawidłowym sposobem szacowania zadośćuczynienia za krzywdę doznaną przez W. R. (1) w wyniku przymusowego umieszczenia w izolacji, poprzez przemnożenie kwoty stanowiącej 2-krotność przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia za 1 miesiąc pozbawienia wolności, podczas gdy szacowanie odpowiedniego</p>	<p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>
--	--

	<p>zadośćuczynienia nie powinno polegać na mechanicznym (nawet pośrednio) przeliczeniu powyższych wartości, ale na uwzględnieniu całokształtu okoliczności sprawy w zakresie indywidualnej krzywdy doznanej przez represjonowanego, co w ocenie skarżącego przełożyło się na zaniżenie przyznanego zadośćuczynienia.</p> <p>Apelacja pełnomocnika W. R. (1)</p>			
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>				
<p>Wyżej, w punkcie 3.3 niniejszego uzasadnienia argumentowano już (w kontekście podniesienia jednocześnie zarzutu błędnych ustaleń faktycznych co do kwoty zadośćuczynienia i obrazy prawa materialnego w tej kwestii), iż obraza prawa materialnego może mieć miejsce tylko wtedy, gdy stan</p>				

faktyczny został w orzeczeniu ustalony prawidłowo, a nie zastosowano do niego właściwie przepisu prawa materialnego.

Oczywiście, nawet gdyby skarżący nie sformułował w kontekście wysokości zadośćuczynienia zarzutu wadliwej oceny dowodów, błędu w ustaleniach faktycznych, a jedynie zarzut obrazy prawa materialnego w realiach sprawy nie byłby on zasadny. Kwota zadośćuczynienia nie jest rażąco niewspółmierna, w rezultacie nie jest wadliwie oszacowana. Sąd Okręgowy zaprezentował okoliczności wzięte pod uwagę przy kształtowaniu zadośćuczynienia.

Sąd meriti przyjął określony sposób wyliczenia sumy zadośćuczynienia, co nie oznacza wcale, by dokonał tego w sposób „mechaniczny”, w tym znaczeniu, że bezrefleksyjnie, bez uwzględnienia wszystkich

koniecznych okoliczności.			
Wniosek			
	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny		
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.			
3.6.	Z ostrożności: Błędu w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę orzeczenia, który miał wpływ na jego treść, poprzez niesłuszne przyjęcie, że w okolicznościach niniejszej sprawy sumą odpowiednią zadośćuczynienia za krzywdę doznaną przez W. R. (1) na skutek niesłusznego pozbawienia wolności jest kwota 30 685, 53 zł na rzecz wnioskodawcy, pomimo iż jest to kwota niewspółmierna do rozmiaru doznanych przez niego krzywd i cierpień, ich intensywności i nieodwracalnego charakteru, zaś względy te	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	

	<p>przemawiają za zasądzeniem na rzecz wnioskodawcy wyższej kwoty zadośćuczynienia.</p> <p>Apelacja pełnomocnika W. R. (1)</p>			
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>				
<p>Zarzut jest niezasadny i stanowi de facto powtórzenie zarzutu opisanego w pkt. 3.3 niniejszego uzasadnienia, wobec czego przywołać należy argumentację zaprezentowaną przez Sąd Apelacyjny, odnoszącą się do niego, nadto po części też w punktach 3.4 i 3.5. Uważna lektura uzasadnienia wyroku sporządzonego przez Sąd Okręgowy i zawartość akt sprawy nie daje podstaw do konstatacji, że nie uwzględniono należycie krzywd, cierpień W. R. (1), ich intensywności i charakteru. Nie doszło do błędnych ustaleń, o których mowa w apelacji</p>				

pełnomocnika wnioskodawcy.			
Wniosek			
	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny		
Zwiężle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.			
3.7.	<p>W zakresie odszkodowania:</p> <p>Obrazy przepisów prawa procesowego, tj.:</p> <p>- art. 322 k.p.c. w zw. z art. 558 k.p.k. w zw. z art. 8 ust. 3 ustawy lutowej, która miała wpływ na treść wyroku, poprzez jego niezastosowanie oraz w efekcie oddalenie wniosku o zasądzenie na rzecz wnioskodawcy kwoty 13 541,78 zł odszkodowania tytułem utraconych zarobków represjonowanego (170 % przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia), podczas gdy Sąd ograniczył się jedynie do polemiki co do zasady</p>	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	

dochodzonej przez wnioskodawcę sumy pieniężnej z tytułu odszkodowania w pełnym zakresie;

-art. 7 k.p.k., polegającej na przekroczeniu zasad swobodnej i wszechstronnej oceny dowodów w analizie zgromadzonego materiału dowodowego, naruszającej zasady logicznego wnioskowania i doświadczenia życiowego, polegającej na nieprawidłowej ocenie materiału dowodowego, w tym w postaci zeznań wnioskodawcy, poprzez uznanie, iż brak jest podstaw do poczynienia pozytywnych dla pokrzywdzonego ustaleń w zakresie przyznania odpowiedniego odszkodowania z tytułu utraty wynagrodzenia, podczas gdy W. R. (1) doznał szkody w wysokości wskazanej w złożonym w sprawie wniosku, a ponadto wnioskodawca wskazał podstawy do zasądzenia pełnej kwoty odszkodowania.

	Apelacja pełnomocnika W. R. (1)			
Zwiężle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny				
<p>Wbrew twierdzeniu autora apelacji Sąd Okręgowy zastosował art. 322 k.p.c. w zw. z art. 558 k.p.c. i art. 8 ust 3 ustawy lutowej. Jeżeli bowiem w sprawie o naprawienie szkody sąd uzna, że ściśle udowodnienie wysokości żądania jest niemożliwe, nader utrudnione lub oczywiście niecelowe, może w wyroku zasądzić odpowiednią sumę według swej oceny, opartej na rozważeniu wszystkich okoliczności sprawy. Analiza pisemnych motywów skarżonego wyroku przekonuje, że Sąd Okręgowy nie znalazł przesłanek do przyjęcia, że wnioskodawca osiągał bezpośrednio przed internowaniem dochód na poziomie 170 % przeciętnego dochodu w 1982 r.</p>				

Dlatego
zdecydowano o
odszkodowaniu
odniesionym do
wysokości równej
przeciętnemu
wynagrodzeniu -
czyli w odpowiedniej
sumie według oceny
sądu w rozumieniu
art. 322 k.p.c. Sąd
Okręgowy mógł i
miał przesłanki po
temu (uwzględniając
treść nielicznych
dokumentów
dotyczących
prowadzonej
działalności), by nie
uznać za podstawę
kształtowania
odszkodowania
sumy wyższej,
wynikającej
wyłącznie z
twierdzeń
wnioskodawcy o
wysokości
wynagrodzenia i
wskazać „sumę
odpowiednią”
według swej oceny.
Nie doszło do obrazy
art. 7 k.p.k. Istotnie,
z pisma z k. 146 akt
wynika, że w 1982
r. kwoty podstaw
wymiaru składek
na ubezpieczenie
społeczne nie były
wyższe, a nawet
znacznie niższe
od przeciętnego
wynagrodzenia. Sąd
odwoławczy
dostrzega, że jest
oczywistym w
świecie
obowiązujących w
1982 r. regulacji

<p>dotyczących ustalania wysokości i podstawy wymiaru składek, iż kwota podstawy wymiaru składki nie była tożsama z wysokością osiąganego dochodu. Sąd Okręgowy nie przyjął jednak do ustalenia kwoty szkody sumy mniejszej od przeciętnego wynagrodzenia, a odpowiadającą takiemu przeciętnemu wynagrodzeniu. Nie jest to zabieg wadliwy.</p>			
<p>Wniosek</p>			
<p>W odniesieniu do wszystkich wyżej opisanych przez pełnomocnika wnioskodawcy zarzutów:</p> <p>O zmianę wyroku poprzez zasądzenie na rzecz wnioskodawcy dodatkowej kwoty 429 597,16 zł, tytułem zadośćuczynienia wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty oraz dodatkowej kwoty 13 541,78 zł, tytułem</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>		

<p>odszkodowania dla wnioskodawcy wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty, względnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.</p>			
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>			
<p>Żądanie autora apelacji, tak w części dotyczącej kwoty zadośćuczynienia, jak i odszkodowania nie mogło być uwzględnione, albowiem Sąd Okręgowy zasądził na rzecz W. R. (1) kwoty z należyтым uwzględnieniem wszystkich okoliczności sprawy, stosując zasadę swobodnego uznania sędziowskiego, a opisane w wyroku sumy nie odbiegają w sposób oczywisty i rażąco od okoliczności sprawy. Nie można było uwzględnić żądań skarżącego, skoro zarzuty skierowane wobec wyroku okazały się</p>			

<p>bezzasadne, co argumentowano już wyżej w punktach od 3.3 do 3.7 niniejszego uzasadnienia.</p> <p>Autor apelacji nie wskazał uzasadnionych przesłanek do uchylenia wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania sądowni I instancji. Zauważyć należy, że przepis art. 437 § 2 in fine k.p.k. precyzuje wyraźnie, kiedy możliwe jest uchylenie wyroku. Żadna z przesłanek tam opisanych nie zachodzi w rozpoznawanym przypadku.</p>				
<p>3.8.</p>	<p>W zakresie odsetek: Obrazy przepisów prawa materialnego, a mianowicie art. 438 § 1 k.c., poprzez jego niezastosowanie i nieprzyznanie od zasądzonych sum odsetek ustawowych za opóźnienie, liczonych od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty, pomimo iż takie żądanie zostało zgłoszone w przedmiotowym wniosku.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>		

	Apelacja pełnomocnika W. R. (1)			
Zwiężle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny				
Apelacja pełnomocnika W. R. (2) okazała się w tym zakresie słuszna. Stosownie do art. 481 § 1 k.p.c., jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, choćby nie poniósł żadnej szkody i choćby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Nie może też budzić wątpliwości to, że w postępowaniach prowadzonych na podstawie ustawy „lutowej” mają wprost zastosowanie przepisy prawa materialnego cywilnego, a takim przepisem jest art. 481 k.c. Konieczne jest więc wyraźne wskazanie w wyroku uwzględniającym wniosek o				

<p>zadośćuczynienie i odszkodowanie, że wnioskodawcy należą się odsetki ustawowe za opóźnienie, a nie po prostu odsetki ustawowe. Podobne stanowisko przyjmowały w przeszłości sądy, w tym Sąd Apelacyjny w Szczecinie (tu np.: wyrok z 22 grudnia 2021 r., II AKa 138/21).</p>			
<p>Wniosek</p>			
<p>O zmianę wyroku poprzez zasądzenie w punkcie I i II odsetek ustawowych za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty,</p> <p>względnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>			
<p>Wniosek okazał się zasadny z powodów przywołanych przez Sąd Apelacyjny powyżej, przy</p>			

odnoszeniu się do treści zarzutu.		
4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU		
	Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO		
1.7. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji		
5.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy	
Całość wyroku za wyjątkiem zmiany polegającej na wskazaniu, iż tak w przypadku odszkodowania jak i zadośćuczynienia zasądzone „odsetki za opóźnienie”.		
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy		
Niezasadność zarzutów podniesionych przez prokuratora i pełnomocnika wnioskodawcy, za wyjątkiem zarzutu z		

<p>apelacji pełnomocnika dotyczącego odsetek, nadto brak okoliczności które należałoby uwzględnić z urzędu.</p>			
<p>1.8. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</p>			
<p>5.2.1.</p>	<p>Przedmiot i zakres zmiany</p>		
<p>Wskazanie w przypadku kwoty zadośćuczynienia i odszkodowania, że odsetki mają charakter „odsetek za opóźnienie”.</p>			
<p>Zwięźle o powodach zmiany</p>			
<p>Argumentacja zaprezentowana została w punkcie 3.8 niniejszego uzasadnienia.</p>			
<p>1.9. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</p>			
<p>1.1.7. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia</p>			
<p>5.3.1.1.1.</p>		<p># art. 439 k.p.k.</p>	

Zwiężle o powodach uchylenia			
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiężle o powodach uchylenia			
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiężle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwiężle o powodach uchylenia			
1.1.8. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania			
1.10. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku			
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		

6. Koszty Procesu		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
III i IV	Stosownie do art. 13 ustawy z 23 lutego 1991 r. o uznaniu za nieważne orzeczeń wydanych wobec osób represjonowanych za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego, koszty postępowania w sprawach objętych ustawą, w tym z tytułu ustanowienia pełnomocnika, ponosi Skarb Państwa.	
7. PODPIS		
SSA Andrzej Wiśniewski SSA Maciej Żelazowski SSO del. Krzysztof Zaremba		

1.11. Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika	1	
Podmiot wnoszący apelację	Prokurator	
Rozstrzygnięcie, rozstrzygnięcia	brak albo	Dowolne ustalenie wystąpienia szkody majątkowej w kwocie 30

ustalenie, którego dotyczy apelacja	685,53 zł, nadto wyjście w tym zakresie ponad żądanie wnioskodawcy.		
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do rozstrzygnięcia o odszkodowaniu		
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli		

	mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
0.1.1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana
1.12. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	2		
Podmiot wnoszący apelację	Pełnomocnik wnioskodawcy		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Zasądzenie zadośćuczynienia i odszkodowania w kwotach nieodpowiadających żądaniu (oddalenie wniosku w pozostałym zakresie), nadto wadliwe		

	orzeczenie o charakterze odsetek.		
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do wysokości odszkodowania i zadośćuczynienia i charakteru odsetek		
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów		

	postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
0.1.1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana